

Akceptujemy każde dziecko takim jakim jest !

Akceptacja, to słowo bardzo często używane w różnych sytuacjach życia społecznego. Akceptacja wpływa w decydujący sposób zwłaszcza na proces wychowania dzieci. Potrzeba akceptacji należy bowiem do najważniejszych potrzeb psychicznych. Pojawia się w każdym okresie życia człowieka. Jednak szczególnie silna jest u dzieci.

Każde dziecko jest odmienną indywidualnością, i jednocześnie człowiekiem. Z tego też powodu należy jest mu szacunek, uwzględnianie jego możliwości, oczekiwań i potrzeb. Każdy, a zwłaszcza małe dziecko pragnie być zrozumiany, akceptowany i doceniany jako ktoś wyjątkowy, niepowtarzalny.

Umożliwienie dzieciom doświadczenia akceptacji jest jednym z najbardziej wspierających darów, za pomocą, których dajemy im szansę odczucia przynależności i znaczenia. Dzieci muszą być przyjmowane w środowisku takimi, jakimi są ze wszystkimi zaletami i wadami. Nie mamy prawa oceniać ich, bo nie znamy najgłębszych motywów działania, uwarunkowań. Należy odróżniać człowieka od jego czynów.

Najwdzięczniejszym sposobem uczenia się akceptacji, przez znajdowanie pozytywów, jest chwalenie dzieci. One jeszcze nie umieją zaprzeczać prawdzie i w bardzo wdzięczny i naturalny sposób reagują na nasze zachowanie. Czując się akceptowane stają się promienne i twórcze. Występują w nich silne postawy pozytywne. Dzieci te mają duże możliwości zaspokojenia swoich potrzeb psychicznych oraz największe szanse prawidłowego rozwoju.

Nie oznacza to, oczywiście, całkiem bezkrytycznego stosunku do dziecka, lecz wysoki stopień empatii i tolerancji, ułatwiającej zrozumienie jego potrzeb oraz trudności, jakie wiele dzieci napotyka w swoim rozwoju.

Niezaspokojenie potrzeby akceptacji może wywołać w psychice dziecka trwałe skutki tzn. doprowadzić do tego, że nie wytworzy się poczucie własnej wartości.

Problem dzieci nieakceptowanych istnieje niemal w każdym środowisku. Takie dziecko ma niewielkie szanse na prawidłowy rozwój osobowości i odpowiedni kierunek oraz dynamikę procesów socjalizacji, które procentują w życiu dojrzałym umiejętnością współżycia z innymi.

Jeśli dziecko nie jest akceptowane w środowiskach, które mają dla niego największe znaczenie: dom i szkoła, będzie poszukiwało grupy, w której łatwo znajdzie uznanie np. o charakterze aspołecznym, przestępczym.

Reasumując można stwierdzić, że pełne akceptowanie młodego człowieka, jest podstawowym warunkiem prawidłowego układu stosunków w środowisku, w którym przebywa i funkcjonuje. Jest to szczególnie istotne w przypadku dzieci niepełnosprawnych.

Aldona Pospiech